

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. v právní věci žalobce: **L. M.**, zastoupený JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 14. 3. 2013, č. j. 62 A 21/2012 - 110,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 4114 Kč do třiceti (30) dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Vymazala, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 19. 12. 2011, sp. zn. KÚOK/49727/2009/OSR/7000, č. j. KUOK/138463/2011, žalovaný zamítl jako nepřipustné dle § 60 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Prostějově ze dne 30. 12. 2003, č. j. SÚ/5276/03-Ing.Ko, jímž stavební úřad povolil užívání stavby „*v ý s t a v b a b y t o v ý c h d o m ů – b y t o v ý d ů m p o d s k l e p e n ý č. 5, 6 (o b j e k t y S O 2 0 1 b y t o v ý d ů m č. 6; S O 2 0 2 K a n a l i z a č n í p ř í p o j k a; S O 2 0 3 V o d o v o d n í p ř í p o j k a a S O 2 0 6 V e ř e j n é o s v ě t l e n í) n a p o z e m c í c h p a r c. č. 2 2 1 / 1, 2 3 6 / 4, 2 3 8 / 2, 2 4 0, 2 4 1 / 1, 2 4 2, 4 4 5, 4 5 4 a 4 7 9 / 1, v š e c h n y v k a t. ú z e m í K r a s i c e (p o z a m ě ř e n í d l e G P p o z e m k y p a r c. č. 6 5 9 / 1, 2 4 2 / 1 a 4 7 9 / 1, v š e c h n y v k a t. ú z e m í K r a s i c e)*“.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu u Krajského soudu v Brně, který jí rozsudkem ze dne 14. 3. 2013, č. j. 62 A 21/2012 - 110, vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud konstatoval, že napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání proti kolaudačnímu rozhodnutí stavebního úřadu jako nepřipustné, neboť žalobce nebyl účastníkem tohoto kolaudačního řízení. Při svém rozhodování byl přitom žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2011, č. j. 22 Ca 229/2009 - 47, který původní rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

Podstatou žalobní argumentace byl dle krajského soudu žalobcův názor, že byl opomenut coby účastník kolaudačního řízení ve smyslu § 78 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý stavební zákon“). K žalobním námitkám krajský soud předeslal, že předmětem jeho posouzení nebyla otázka, co mohlo být (resp. co správně mělo být) předmětem kolaudace podle kolaudačního rozhodnutí, nýbrž to, zda s ohledem na předmět kolaudace měl být žalobce účastníkem kolaudačního řízení.

Krajský soud byl toho názoru, že žalobci nesvědčilo postavení účastníka kolaudačního řízení v důsledku tvrzeného přesahu mansardové střechy kolaudované stavby na pozemek žalobce. Tato střecha totiž předmětem kolaudace vůbec nebyla (byla předmětem řízení o odstranění stavby, jelikož páté a šesté nadzemní podlaží, na které byla střecha napojena, bylo postaveno v rozporu se stavebním povolením). I přes výhrady ke kolaudačnímu rozhodnutí, jímž byla zkolaudována část stavby bytového domu mj. bez střechy a kotelny, krajský soud uvedl, že tato otázka nemohla být předmětem ani řízení o žalobě, ani o odvolání žalobce. Problematiku změny stavby před vydáním kolaudačního rozhodnutí rovněž nebylo možno řešit v nynějším řízení. V důsledku uplynutí příslušných lhůt nebyly splněny ani podmínky pro nařízení obnovy kolaudačního řízení, resp. zahájení přezkumného řízení dle zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „nový správní řád“).

Podle krajského soudu nezakládal žalobci účastenství v kolaudačním řízení ani zásah požárně nebezpečného prostoru kolaudované stavby na pozemek žalobce. Obdobně krajský soud odmítl domněnku žalobce, že byl účastníkem kolaudačního řízení na základě aplikace § 78 odst. 2 starého stavebního zákona. Účastenství žalobce v kolaudačním řízení nebylo možné opřít ani o § 14 starého správního řádu, žalobcem citovanou judikaturu Ústavního soudu či již uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě. Krajský soud se nadto nemohl zabývat argumentací žalobce, v níž žalobce nehánil svá vlastní veřejná subjektivní práva, ale veřejná subjektivní práva třetích osob.

Krajský soud však shledal důvodnou žalobní námitku, dle níž žalobce své účastenství v kolaudačním řízení odvozoval ze skutečnosti, že je vlastníkem pozemku parc. č. 241/2 v k. ú. Krasice, kde je umístěna kanalizační přípojka, resp. ležatá dešťová kanalizace nacházející se v zemi. Z kolaudačního rozhodnutí totiž dle krajského soudu plyne, že předmětem kolaudace byla i „SO 202 Kanalizační přípojka“. Nelze tedy dát za pravdu žalovanému, že se ležatá dešťové kanalizace kolaudační řízení netýkala. Tuto kanalizační přípojku dle krajského soudu rozhodnutí stavebního úřadu kolaudovalo.

Danou otázkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval. Ani žalobce sice v tomto směru v odvolání neargumentoval, na straně druhé však tato argumentace žalobce musela být žalovanému známa, a to přinejmenším v době, kdy podruhé rozhodoval o žalobcově odvolání. Předmětná námitka totiž byla obsažena v žalobě, která byla proti prvnímu odvolacímu rozhodnutí podána ke Krajskému soudu v Ostravě. Odpovědnost za řádné zjištění skutečností svědčících pro řádné vymezení účastníků správního řízení totiž podle krajského soudu nese správní orgán, který ve věci rozhoduje; je to tedy správní orgán, kdo odpovídá za to, že jako s účastníky správního řízení bude jednáno se všemi osobami, s nimiž tak jednáno být mělo,

pokračování

neboť jim právo účastníka řízení ze zákona svědčilo. Za situace, kdy žalovanému byla otázka možného žalobcova účastenství v kolaudačním řízení, vázaná na tvrzené vlastnictví pozemku, kde je umístěna kanalizace, zřetelně známa ze soudního řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, nemohl ji žalovaný ponechat bez povšimnutí a v napadeném rozhodnutí na ni nikterak nereagovat. V této souvislosti krajský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publikované pod č. 1742/2009 Sb. NSS, dle něhož je žalobce oprávněn uvést v žalobě všechny důvody, pro které považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné, tomu nebrání skutečnost, že některé z nich neuplatnil již v odvolacím řízení, ač tak učinit mohl. V řízení před soudem tak žalobce nebyl omezen těmi argumenty, které předtím uplatnil před žalovaným.

Krajský soud dodal, že žalovaný byl při vydávání nového rozhodnutí sice vázán právním názorem vyjádřeným v již zmíněném rozsudku Krajského soudu v Ostravě, tato vázanost však nemůže znamenat, že by správní orgán po vrácení věci k dalšímu řízení nemusel za podklad pro své rozhodnutí vzít všechny skutečnosti, tedy i ty, které jsou mu známy z úřední činnosti. Předmětem kolaudace byla i „SO 202 Kanalizační přípojka“, žalovanému se předtím, než o žalobcově odvolání nyní napadeným rozhodnutím rozhodoval, prokazatelně dostalo žalobcova argumentu, že je vlastníkem pozemku parc. č. 241/2 v k. ú. Krasice, kde je kanalizační přípojka umístěna, a tedy že mu právě tato skutečnost zakládá postavení účastníka kolaudačního řízení. Za této situace se musel žalovaný danou otázkou zabývat v napadeném rozhodnutí. Neučinil-li tak, pak se ve svém rozhodnutí řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které mu byly známy, a které mohly mít na postavení žalobce coby účastníka kolaudačního řízení vliv.

V dané dílčí otázce proto krajský soud shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., což bylo důvodem k jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný podle krajského soudu povinen se zabývat zejména tím, zda kanalizační přípojka zasahuje na pozemek ve vlastnictví žalobce a zda tedy žalobce měl být účastníkem daného kolaudačního řízení.

Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, kterou opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Dle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil otázku účastenství žalobce v kolaudačním řízení.

Stěžovatel je toho názoru, že v kolaudačním rozhodnutí se jasně uvádí, že ležatá dešťová kanalizace nebyla předmětem kolaudačního řízení. Ta byla předmětem řízení o odstranění stavby a byla dodatečně povolena. Stavby, které byly předmětem kolaudace, stěžovatel jednoznačně uvedl na str. 3 žalobou napadeného rozhodnutí, a to včetně identifikace pozemků, na kterých se kolaudované stavby nachází. Konstatoval, že žádný z těchto pozemků není ve vlastnictví žalobce.

V projektové dokumentaci ke stavbě, která je součástí správního spisu stavebního úřadu, se v části „Bytový dům č. 5, ul. Západní, SO 101 Bytový dům - stavební část“, v Technické zprávě v bodě 4.1. Kanalizace uvádí, že „*splaškové odpadní vody od zařizovacích předmětů jsou svedeny odpady z PVC. Ležatá kanalizace je provedena z PVC-U trub a je ukončena vně objektu ve vstupní šachtě. Dešťové vody budou svedeny do vsakovacích jam umístěných na pozemku*“. Ze složky „Bytový dům č. 5, 6, ul. Západní, SO 102, 202 – Kanalizační přípojka, SO 103, 203 – Vodovodní přípojka“, na výkresu „Situace“ – výstavba bytových domů (ověřená MěÚ Prostějov dne 31. 8. 1999 sp. zn. SÚ/2200/99-Ing.Ko) a z dalšího výkresu „Celková koordinační situace – Bytový dům č. 5, 6, ul. Západní, číslo přílohy C“ (ověřená MěÚ Prostějov dne 31. 8. 1999, sp. zn. SÚ/2200/99-Ing.Ko) vyplývá, že se pozemek žalobce nachází vpravo od bytových domů č. 5 (SO 101) a č. 6 (SO 201). Vlevo od staveb se pak nachází hlavní kanalizační řád, do které jsou zaústěny kanalizační přípojky SO 102 a SO 202. Tyto přípojky tedy vedou od bytového domu na druhou stranu, opačným směrem od žalobcova pozemku. Ležatá dešťová kanalizace, která nebyla předmětem

kolaudačního řízení, má svod svedený poblíž žalobcova pozemku, ale neústí do kolaudovaných kanalizačních přípojek (ani tyto přípojky do ležaté dešťové kanalizace), ale přímo do kanalizačního řádu.

Dle stěžovatele tedy nelze směřovat kanalizační přípojku a ležatou dešťovou kanalizaci, protože se jedná o dvě samostatné stavby, které spolu nesouvisejí. Jak je zřejmé z projektové dokumentace, ležatá dešťová kanalizace do kanalizační přípojky neústí. Tyto skutečnosti stěžovatel uvedl ve svém rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě. Proto jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Krajský soud měl k dispozici úplný spis obsahující projektovou dokumentaci a mohl se o tomto tvrzení sám přesvědčit. Žalobce také nikdy netvrdil, že na jeho pozemek zasahuje kanalizační přípojka, ale vždy argumentoval tím, že tam zasahuje ležatá dešťová kanalizace. K tomu stěžovatel ale opakovaně uváděl, že ta není předmětem tohoto kolaudačního řízení, ale řízení o odstranění stavby, jehož byl žalobce účastníkem.

V rozhodnutí napadeném žalobou stěžovatel jasně uvádí, že žalobce není vlastníkem žádného z pozemků, na kterých byla stavba kolaudována. Stěžovatel proto navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalobce ve svém vyjádření uvedl, že souhlasí s úvahami krajského soudu týkajícími se ležaté dešťové kanalizace. Ta byla dle žalobce předmětem kolaudace. K tomu odkazuje na obsah kolaudačního rozhodnutí.

Ve zbytku žalobce zopakoval svůj názor, že měl být účastníkem kolaudačního řízení na základě § 78 odst. 2 starého stavebního zákona a ve věci poukázal na různá související správní a soudní řízení. Rovněž uvedl, že kolaudační rozhodnutí je na první pohled nezákonné pro rozpor s § 76 odst. 1 starého stavebního zákona. Součástí kolaudace měla být i mansardová střecha stavby, což by, v důsledku zásahu průmětu mansardové střechy na pozemek žalobce, založilo jeho účastenství v kolaudačním řízení. S tím, že krajský soud shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele, žalobce souhlasí a domnívá se, že kasační stížnost je nedůvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj pověřený zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V nynějším řízení je přitom rozhodná odpověď na otázku, zda ob stojí závěr krajského soudu, dle něhož je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a zda tedy bylo na místě je zrušit dle § 76 odst. 1 písm. a), resp. § 78 odst. 1 s. ř. s.

Z odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 30. 12. 2003, č. j. SÚ/5276/03-Ing.Ko, vyplývá, že žalobce své účastenství v kolaudačním řízení odvozoval ze dvou skutečností. Jednalo se o to, že kolaudovaná stavba kolem sebe podle názoru žalobce vytváří požárně nebezpečný prostor, který zasahuje na jeho pozemek, a také o skutečnost, že na pozemek žalobce zasahuje mansardová střecha kolaudované stavby. S těmito námitkami se stěžovatel ve svém původním rozhodnutí ze dne 9. 7. 2009, č. j. KUOK/49727/2009-2/7000,

pokračování

kterým zamítl odvolání žalobce jako nepřipustné, řádně nevyřadil. Proto, jak již bylo zmíněno, bylo rozhodnutí stěžovatele ze dne 9. 7. 2009 zrušeno pro nepřezkoumatelnost rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 9. 2011, č. j. 22 Ca 229/2009 – 47. Přitom je třeba poznamenat, že v žalobě ke Krajskému soudu v Ostravě žalobce nad rámec svých odvolacích námitek uvedl, že jeho účastenství v kolaudačním řízení bylo založeno také tím, že stavba byla realizována na pozemku žalobce parc. č. 241/2 v k. ú. Krasice, neboť na tomto pozemku je umístěna ležatá dešťová kanalizace; ta údajně nebyla součástí stavebního povolení a žalobce ani k její realizaci nikdy nedal souhlas. Ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, publikovaného pod č. 1742/2009 Sb. NSS, byl žalobce v řízení před Krajským soudem v Ostravě a následně v řízení před Krajským soudem v Brně oprávněn tuto námitku proti zákonnosti rozhodnutí stěžovatele vznést, i když ji neuvedl v samotném odvolání.

V nynější věci stěžovatel rozhodl o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost dle § 60 starého správního řádu. Přestože rozhodnutí o zamítnutí odvolání bylo vydáno až za účinnosti nového správního řádu, bylo třeba postupovat podle zákona č. 71/1967 Sb. - viz např. *Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.* Správní řád. Komentář. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 770, nebo *Vedral, J.* Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 1424, kde se uvádí: „Podle ustanovení zákona č. 71/1967 Sb. se postupovalo i v případě rozhodování o opožděných nebo nepřipustných odvoláních podaných proti rozhodnutím vydaným podle zákona č. 71/1967 Sb. V tomto případě nešlo postupovat podle nového správního řádu, neboť pokud by se při posuzování takových odvolání ukázalo, že byla podána včas, resp. byla přípustná, šlo by o situaci podle § 179 odst. 1 věta první správního řádu, neboť takové řízení nebylo pravomocně skončeno (to, zda je odvolání včasné a přípustné, však lze seznat až při jeho posouzení, které tak musí probíhat podle ustanovení předchozího správního řádu).“

Obecně platí, že v případě rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřipustnost se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. Odvolací orgán, který dospěje k závěru, že se jedná o opožděné nebo nepřipustné odvolání, tedy neprovádí přezkum odvoláním napadeného rozhodnutí správního orgánu nad rámec toho, že se z moci úřední zabývá otázkou, zda opožděné nebo nepřipustné odvolání neposkytuje podnět pro obnovu řízení nebo pro změnu či zrušení pravomocného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mimo odvolací řízení. V žádném případě však již takové pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (na rozdíl od odvolacího rozhodnutí dle § 59 starého správního řádu, resp. nyní dle § 90 nového správního řádu) netvoří jednotu s rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti tomuto pravomocnému rozhodnutí zamítnuto dle § 60 starého správního řádu (resp. nyní dle § 92 nového správního řádu) jako opožděné nebo nepřipustné (aniž by ovšem bylo odvoláním napadené rozhodnutí zároveň potvrzeno).

Těmito skutečnostmi je vymezen i rozsah soudního přezkumu. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného je tudíž správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání, a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřipustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto rozhodnutí odvolacího orgánu zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, www.nssoud.cz, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 – 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 – 111, a ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 – 135, dostupné na www.nssoud.cz).

Z uvedeného tedy vyplývá, že stěžovatel jistě nebyl pro účely samotného zamítnutí odvolání žalobce pro nepřipustnost povinen se zabývat veškerými případnými vadami správního rozhodnutí prvního stupně, které by žalobce v odvolání namítal, byl však povinen se vypořádat s těmi námitkami, které se týkaly otázky účastenství žalobce v předmětném kolaudačním řízení, v němž došlo k vydání odvoláním napadeného rozhodnutí, nebo které žalobce s touto otázkou spojoval. Pokud by totiž stěžovatel dospěl k závěru, že žalobce měl být účastníkem daného správního řízení, nemohlo by být žalobcovo odvolání posouzeno jako nepřipustné. K povinnosti vypořádat se s námitkami uvedenými v samotném odvolání přitom z dále uvedených důvodů přistoupila rovněž povinnost vypořádat se s relevantní otázkou vznesenou v navazujícím soudním řízení, resp. se všemi otázkami a skutečnostmi týkajícími se účastenství žalobce v kolaudačním řízení, které vyšly najevo.

Ve shodě s názorem krajského soudu konstatuje i Nejvyšší správní soud, že odpovědnost za řádné zjištění skutečností svědčících pro správné (zákonně) vymezení účastníků správního řízení nese správní orgán, který dané řízení vede. Tento správní orgán odpovídá za to, že jako s účastníky správního řízení bude jednáno se všemi osobami, s nimiž tak jednáno být mělo, neboť jim právo účastníka řízení ze zákona svědčilo (materiální a objektivní pojetí účastenství). Správné určení okruhu účastníků řízení totiž představuje jednu z esenciálních náležitostí pro řádný – zákonný – průběh správního řízení a následně i zákonnost správního rozhodnutí. Právě neoznámení rozhodnutí účastníkovi řízení je třeba považovat, pokud se o takovém rozhodnutí opomenutý účastník včas nedozví jiným způsobem, za jednu z nejzávažnějších procesních vad (viz např. *Vopálka, V. in Vopálka, V., Šimůnková, V., Šolín, M. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2003, s. 45*). Pokud proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podá odvolání osoba, která tvrdí, že s ní správní orgán nejednal jako s účastníkem řízení a odvoláním napadené rozhodnutí jí neoznámil, ač tak dle jejího názoru učinit měl, je úkolem odvolacího orgánu postavit otázku účastenství odvolatele v daném správním řízení najisto a teprve v případě, že je nepochybné, že odvolatel účastníkem řízení být neměl, je odvolací orgán oprávněn jeho odvolání zamítnout pro nepřipustnost.

Jak již uvedl krajský soud, stěžovateli musela být bezesporu známa argumentace žalobce o umístění ležaté dešťové kanalizace na jeho pozemku, a to přinejmenším z citovaného rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Relevantnost této argumentace byla dána již tím, s přihlédnutím k dalším okolnostem známým z průběhu správního řízení a ze správního spisu, že kolaudační rozhodnutí ze dne 30. 12. 2003, č. j. SÚ/5276/03-Ing.Ko, výslovně uvádí, že kolaudována je mj. „*SO 202 Kanalizační přípojka – dešťová kanalizace z trub PVC DN 200 v délce 124 m*“. S ohledem na uvedené tak bylo třeba této otázky věnovat pozornost a reagovat na ni v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí stěžovatele se však zabývalo především otázkami, k jejichž vyřešení byl stěžovatel zavázán rozsudkem Krajského soudu v Ostravě. Jak poznamenal krajský soud, neznamenal tato vázanost, že by stěžovatel po vrácení věci k dalšímu řízení nemusel za podklad pro své rozhodnutí vzít všechny skutečnosti, které jsou mu známy z úřední činnosti (pouze pro úplnost zdejší soud poznamenává, že v tomto směru neměl krajský soud odkázat na § 50 odst. 1 nového správního řádu, ale na § 32 odst. 2 starého správního řádu). Jinak řečeno, pokud byla otázka možného žalobcova účastenství v kolaudačním řízení, vázaná na tvrzené vlastnictví pozemku, kde je umístěna kanalizace, stěžovateli zřetelně známa ze soudního řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, nemohl ji stěžovatel ponechat bez povšimnutí a v napadeném rozhodnutí na ni nikterak nereagovat.

Stěžovatel se v žalobou napadeném rozhodnutí otázkou kanalizační přípojky SO 202 nezabýval, pouze ji zahrnul do výčtu staveb, jichž se mělo dané kolaudační rozhodnutí týkat, včetně specifikace pozemku, na němž měla být tato stavba dle rozhodnutí stavebního úřadu

pokračování

umístěna. Konkrétní vyvrácení či potvrzení argumentace žalobce, resp. explicitní ověření rozhodných skutečností však z rozhodnutí stěžovatele nevyplývá.

V obecné rovině tak Nejvyšší správní soud k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí dodává, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi relevantními otázkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

K stěžovatelem tvrzenému umístění kanalizace a dodatečným vyjádřením uvedeným v řízení před krajským soudem, potažmo v kasační stížnosti zdejší soud taktéž uvádí, že nedostatky odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohl stěžovatel zhojit dodatečnými podklady a vyjádřeními k podané správní žalobě, resp. v samotné kasační stížnosti. Např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13.10.2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58, www.nssoud.cz, či z rozsudku ze dne 27. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 – 60, www.nssoud.cz, totiž vyplývá, že argumenty uvedené ve vyjádření k žalobě mají zaznít v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť nedostatek odůvodnění rozhodnutí vydaného ve správním řízení nemůže být dodatečně zhojen případným podrobnějším rozbořením dané problematiky učiněným až v řízení před soudem; na takové dodatečné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nemůže být brán zřetel.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že argumenty uvedené v kasační stížnosti nemohou vést ke zrušení rozsudku krajského soudu, neboť měly zaznít, jak již bylo řečeno, v žalobou napadeném rozhodnutí. Taktéž odkaz na obsah správního spisu, týkající se předmětné kolaudace, který nenašel odraz v samotném rozhodnutí, jakož i odkaz na argumentaci uvedenou ve vyjádření k žalobě nemohou zvrátit závěr zdejšího soudu, podle něhož námitky uplatněné v kasační stížnosti nejsou důvodné.

K některým argumentům vzneseným žalobcem ve vyjádření ke kasační stížnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud se nemohl v řízení o žalobě proti rozhodnutí stěžovatele, jímž bylo odvolání žalobce zamítnuto pro nepřipustnost, zabývat žalobními námitkami týkajícími se zákonnosti samotného kolaudačního rozhodnutí, pokud nesouvisí přímo s otázkou přípustnosti daného odvolání, či dokonce námitkami, které se vztahují ke zcela jiným správním řízením – např. k řízení o odstranění stavby – nebo k tvrzenému dotčení práv třetích osob. Tím méně pak může reflektovat na námitky tohoto typu Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti, kterou proti zrušujícímu rozsudku krajského soudu nepodal žalobce, ale žalovaný správní orgán.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl. V dalším řízení je stěžovatel povinen zohlednit veškeré jemu známé skutečnosti, které mohou mít vliv na otázku účastenství žalobce v daném kolaudačním řízení.

O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, žalobce byl naopak v řízení o kasační stížnosti úspěšný, má tedy právo na náhradu nákladů, které v tomto řízení vynaložil. Zástupce žalobce, JUDr. Tomáš Vymazal, vyčíslil odměnu a hotové výdaje ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 15. 5. 2013. Žalobci tak náleží náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti připadající na odměnu advokáta za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření ke kasační stížnosti) za 3100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bodem 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále jeden režijní paušál za 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.

Celkem tedy přiznal Nejvyšší správní soud žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3400 Kč, zvýšenou o částku připadající na DPH 21 %, celkem tedy 4114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen zaplatit žalobci (k rukám advokáta, který žalobce zastupoval) ve lhůtě stanovené ve výroku rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. října 2013

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu